

Raul Pacea

**ULTIMUL
BLESTEM AL
CAMELOTULUI**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

Octav

Dau drumul robinetului. Apa, nici prea rece, nici prea caldă, umple paharul cât ai clipi. Mă întorc și, de la chiuveta mică din colțul camerei mă duc spre patul din colțul opus, în care Ana stă ridicată în capul oaselor. Părul ei negru contrastează cu albul pereților, al cearceafurilor și al gresiei, cu toate că și-a pierdut strălucirea. Obrajii ei sunt ușor supti. Pungile de sub ochi ies în evidență. Încerc să nu mă concentrez prea mult asupra lor. Îi întind paharul și mă așez pe scaun.

Ana îl ia cu mâna tremurândă. Încheietura foarte subțire îmi face pielea de găină. Îmi șoptește un *mulțumesc* și-mi zâmbește. Încerc să îi zâmbesc și eu, dar mușchii feței mele parcă au primit o doză de anestezie.

Îmi rotesc privirea prin încăpere. Mirosul înțepător de steril nu-mi părăsește narile, nici măcar când o adiere pătrunde printre

perdelele bej. Afară, cerul este aproape complet înnorat. Lumina palidă ce vine de dincolo de ferestre mă aruncă într-o stare de letargie pe care nu o suport.

Pe partea opusă patului, o etajeră albă din lemn poartă obiectele aduse de părinții Anei, de la ea acasă: manuale, caiete, plușuri la care Ana ține mult, printre altele. În schimb, laptopul ei își are locul de onoare pe noptiera de lângă pat, alături de caietul de programare, o cutie mare de șervețele și de un bol cu mere verzi.

“Mulțumesc, Octav,” spune Ana din nou, zâmbind.

Îi iau paharul gol din mână, dar nu-mi pot lua ochii de la buzele ei crăpate și pomeții lipsiți de culoare. Îmi amintesc de cum era înainte să se îmbolnăvească: o fată cu un chip vesel, rumen și un păr negru mătăsos și bogat. De acea fată m-am îndrăgostit eu. Ana cea de acum are privirea unui om care n-are niciun fel de putere în fața sorții. Nu știu de ce simt că pocnește ceva în mine când o văd.

“Nu trebuie să stai așa încordat. Sunt bine.”

“Ah, nu, nu eram încordat sau ceva...”

Ana își înclină puțin capul. Sprâncenele i se ridică într-o întrebare.

“Voiai să-mi spui ceva?”

Fără să vreau, tresar. *Acum e acum.*

“Da. Voiam să te rog să vii cu mine la piesa de teatru a lui Eduard. E vineri seara. Știi că nu ar fi tocmai ușor pentru tine, dar o să am eu grijă de tot! O să împrumut mașina lui Dan, te iau, stăm acolo pe scaun, o să am pungi pregătite în caz de orice, după aceea, te duc imediat înapoi!”

Spun toate astea dintr-o suflare, sperând. Dar zâmbetul Anei se șterge puțin.

“Știi că mi-a fost tare rău săptămâna trecută. Nu cred că e o idee bună să vin. Nici nu știu dacă aș putea.”

“Nu va dura mult! Nu e chiar o piesă în toată regula, mai mult ceva așa, să se distrezeăștia mici.”

“Înțeleg. Dar nu știu ce să zic...”

Încep să bat din picior și-mi încrucișez brațele.

“Nu vei păți nimic. Am vorbit și cu Pelea și a zis că ai putea să mergi.”

Ochii Anei se măresc.

“Octav, ce naiba faci?! Crezi că-mi permit să mă lase domnul doctor *acum* de izbeliște?”

“De ce te-ar lăsa de izbeliște?”

“Pentru că știu cum *vorbești* tu cu oamenii!”

Ochii mi se îngustează, dar nu spun nimic. Prea îl stimează Ana pe papițoiul ăsta de doctor.

“Te rog eu mult să nu-l insultîți sau ceva,” adaugă Ana, și mai palidă ca înainte.

“Mamă, frate, mare lucru ce-ți face el! Încă ai dureri mari de burtă, încă vomîți, încă ai febră și frisoane!”

“Știi că era și mai rău înainte! De doi ani nimeni n-a reușit să facă ce a făcut el în trei luni!”

“Of, Doamne!” strig, aruncându-mi brațele în sus. “Incredibil! E așa rău că vreau să mai ies și eu cu tine câteodată?! Nici nu mai țin minte ultima oară când am ieșit undeva!”

Ieșit e mult spus. Pentru noi, ieșit înseamnă o plimbare scurtă în fața casei ei sau în fața clinicii. Nici nu-mi amintesc

exact când am fost la un film, sau într-o excursie, sau în Centrul Vechi. Înainte de operația aia, pe când abia ne combinasem, obișnuiam să mergem aproape în fiecare weekend pe undeva. Ana avea atunci un zâmbet atât de frumos, încât mă bălbâiam la fiecare propoziție, iar asta o făcea să râdă. Mă lua de mână și mă săruta apăsător pe obraz. Sunt convins că roșeam ca un rac când făcea asta.

Dar acum, în fața ochilor mei nu este nimic altceva decât un vis ucis prea din vreme.

“Nu mai țipa la mine!” încearcă Ana să strige, dar cuvintele îi ies fără pic de forță din gură. “Crezi că eu vreau să fiu țintuită în locul ăsta?”

“Atunci ridică-te și încearcă și tu să revii la normal.”

Mă privește ca și cum aș fi plesnit-o.

“Dacă aș putea, aș face-o,” spune ea cu un tremur în glas. “Dar mă simt așa slăbită că probabil mi s-ar încurca picioarele.”

Ridic din umeri și îmi mut privirea spre un punct fix pe etajeră. Acum trei ani, Ana a fost operată la picior într-un spital și a luat un virus care i-a dat viața peste cap. Nu sunt prost. Înțeleg că îi este greu, dar aș vrea să văd că se luptă mai mult cu boala asta. De la o vreme, parcă s-a resemnat că nu va trece lună fără să fie internată măcar o dată. Nu cred că a sta în pat de teamă că-ți va fi rău e o soluție.

Ana rupe tăcerea cu o întrebare:

“Ș-și... cum mai e la liceu? Nu ar trebui să te duci curând?”

“Nu-i problemă dacă lipsesc la prima oră.”

“Ești a 12-a, normal că e o problemă!” îmi răspunde cu o privire tăioasă. “Mai e puțin și trebuie să dai bacul! Ai fost măcar

ieri la ore? Când m-ai sunat, părea că erai undeva în oraș.”

“Mă duceam spre casă. Am ieșit mai devreme. Voia unul să ne batem.”

Buzele Anei se strâng într-o linie subțire.

“Ar trebui să te maturizezi și tu. Ai 18 ani deja. Nu mai ești copil, să te lase poliția cu un avertisment.”

Iarăși mă abțin să spun ceva. Bineînțeles că Ana spune asta. Vine dintr-o familie bună. Pentru mult timp, viața ei s-a rezumat la concursuri școlare și vacanțe în locuri mișto. Nu știe cum e viața reală. Când cineva te zgândăre, trebuie să-l bați până nu mai are curajul să-ți zică nici *păs*. Nu merge altcumva. Iar educația nu e nici ea de mare ajutor. Numai lucruri inutile se predau la școală. Adevărata experiență se face muncind. Dar dacă ai bani, n-ai de unde să știi cum e când n-ai.

Aerul deja geme de tensiune. Mă ridic și-i fac semn către bolul cu mere.

“Vrei?”

Ana dă din cap și un zâmbet larg îi apare pe chip.

Iau un cuțit de pe una dintre măsuțele din cameră și tai în bucățele două mere, având grijă să scot semințele.

“Deci,” îmi încerc din nou norocul, “să înțeleg că nu vrei să vii?”

Degetele Anei dau să se joace cu nasturii cămășii de noapte.

“Nu prea vreau să merg arătând așa.”

“Okay,” spun eu, mai apăsător decât aș fi vrut.

“Ziceai ieri la telefon că ai avut febră dimineața. Ești okay acum?” se grăbi Ana să întrebe.

Clasica schimbare de subiect.

“Da. A fost ciudat. Cum a venit, a și trecut. A apărut brusc seara, înainte să mă culc. Și a dispărut odată ce m-am trezit.”

“Spuneai și de un vis.”

Am dormit prost toată noaptea trecută. Nu dau importanță viselor. De când eram mic visam tot felul de ciudățenii. De data asta, însă, mi-a rămas întipărit în minte fiecare detaliu. Se făcea că pluteam gol pușcă în univers. Erau stele și galaxii și planete în jur. Iar deasupra mea, o sferă în care nu era... nimic. Vid. Ceva rotund care îndoia spațiul. Sau cel puțin așa credeam inițial. Corpul îmi plutea spre interiorul sferei și pe măsură ce mă apropiam, am numărat douăsprezece licăriri slabe înăuntrul ei. La un moment dat, am simțit cum parcă ceva îmi intră în piept. Ca și cum m-ar fi înjunghiat cineva.

“Mda, a fost ciudat, dar nu-mi aduc aminte,” îi spun Anei.

Nu ar înțelege. Poate chiar ar râde de mine.

E un vis stupid, pe care l-ar avea un copil de 8 ani. Dar totuși... nu am mai trăit un vis atât de intens. Iar de atunci, parcă ceva s-a schimbat în mine. Ca și cum un foc îmi mocnește în piept. De atunci, mi se tot face pielea de gaină, de parcă în jurul meu sunt lucruri rele care ar trebui să mă sperie. M-am gândit la un moment dat că poate mă îmbolnăvesc și eu, dar nu îmi permit să păstrez ideea asta în minte. Am de muncit pentru familia care mi-a rămas. Eduard, mamaie... depind de mine. Nu pot să fiu slab acum.

“Poftim,” îi spun Anei, întinzându-i farfuria.

Ea clatină din cap, închide ochii și deschide gura. Oftez, dar cu toate astea nu pot opri surâsul care îmi apare pe buze. Dau să apuc bucățile de măr, dar mă opresc. *Poate totuși ar trebui să-mi mai spăl*

măinile o dată. Fac pași mari spre chiuvetă. Săpunesc degetele până când începe să mă usture pielea, clătesc bine și mă întorc la Ana. Una câte una, îi dau bucașile de măr. Liniștea care se așterne între noi nu mai este încărcată.

După ce termină de mâncat, îmi povestește despre o competiție de programare la care vrea să participe. Nu prea înregistrez tot ce zice. Într-un colț al minții, încerc să mă hotărâsc cum îi voi da lui Eduard vestea. Băiatul ține foarte mult ca Ana să vină să-i vadă piesa. Mă tentează să abordez din nou subiectul, dar nu aș vrea să dezgrop morții așa curând. Mă resemnez cu înfrângerea, iau farfuria și merg spre chiuvetă să o spăl. Dau ușor cu buretele pe ea, după care clătesc cu apă rece. Rămășițele de măr dispar imediat. Numai de ar putea și virusul din corpul Anei să dispară la fel de ușor...

O mișcare agitată din zona patului îmi atrage atenția. Ana ține o mână la gură, iar cu cealaltă caută frenetic găleata de sub pat. Într-o secundă sunt lângă ea și o ajut. Corpul ei se încordează și primul val de vomă atinge fundul găleții. Închid ochii și mă rog să se termine cât mai repede. Număr secunde, care coincid cu fiecare reflux ce-și găsește drumul spre interiorul găleții.

Într-un final, își ridică ochii înlăcrimați spre mine. Îi ofer un șervețel din cutia de pe noptieră. Își șterge plâpând buzele cu el.

“Îmi pare rău,” șoptește ea.

Dar nu pot răspunde. Iau găleata și vărs conținutul în baia privată de lângă ușă, ținându-mi respirația. Trag apa și mă duc să mă spăl din nou pe mâini. Privirea îmi alunecă spre ușă. Poate i-ar fi mai bine dacă nu aș fi aici. Ana nu merită nici virusul ăsta, nici comportamentul meu. Dar nu mă pot abține. E oribil să fii atât de slab.

O pală de vânt pătrunde în încăperea. Afară, norii au acoperit complet cerul și au devenit negri. Mă strecorez pe lângă patul de pe care Ana mă privește în tăcere și, înainte să închid geamul, scot capul pe el. Aerul freacă a ploaie. Și a altceva. Nu pot să spun exact ce. Înghit în sec. Până și norii parcă se transfigurează în figuri monstruoase, râzând de mine și de cât de mic sunt.

Închid fereastra. Apuc ghiozdanul de lângă scaun și-l arunc pe umăr.

“Pleci deja?” întrebă Ana cu o rugămintă nerostită în glas.

Eram pe cale să mă întorc spre ușă, dar mă opresc.

“Trebuie să ajung la liceu, nu?”

Se uită la mine lung și încuviințează.

“Da, ai grijă...”

“Și tu, și tu.”

Mă întorc. Pe măsură ce mă apropiu de ușă, încăperea se adună în jurul meu, ca și cum ar vrea să mă înghită.

Ies pe coridorul etajului doi al clinicii. Mirosul de steril e și mai puternic aici. Parcă îmi vine și mie să vomit acum. Imediat ce închid ușa de la camera Anei, o bătrână vine către mine dinspre un automat de apă, de lângă perete. E mică de înălțime, ajungându-mi până la piept, firavă, cu un păr alb imaculat, cârlionțat, dar cu pielea neobișnuit de netedă. Din spatele unor lentile groase, ochii ei verzi mă privesc cu o intensitate copleșitoare.

“B-Bună ziua,” mă trezesc spunând în șoaptă.

“Bună ziua. Fata e mai bine? E o dulceață, să știi.”

“Nu neapărat mai bine, dar nici mai rău,” răspund, ridicând din umeri.

Bătrâna dă din cap. O umbră îi trece peste chip.

“Am înțeles... dar tu, maică?”

“Eu? Sunt bine, presupun...”

Femeia își întoarce capul spre fereastra din fundul coridorului, în spatele căreia șuieră vânturi ce prevestesc o furtună puternică.

“Măcar de nu intrai în vizorul *ei*, maică...”

Clătinând din cap, pleacă spre o asistentă care îi făcea semn.

Ei? S-o fi referit la Ana? Sau la cine? Zăbovesc cu privirea pe silueta uscățivă a bătrânei. Trebuie să plec, îmi amintesc, după ceva timp. Îmi continui drumul spre scări, dar îmi tot răsună în minte ultimele vorbe ale femeii, la fel ca tunetele de afară.

Cineva parcă bate tobe de război.